

JOHN NEWMAN

Mimi

Traducció de Maria Rossich

El jardí secret
de VIENA

Titol original: *Mimi*
Primera edició: novembre del 2015
© John Newman, 2010
© de la traducció: Maria Rossich Andreu, 2015
© de les il·lustracions de coberta: Del Thorpe, 2010
© de les característiques d'aquesta edició:
Viena Edicions
Tuset, 13 - 08006 Barcelona
Tel. 93 453 55 00 — viena@vienaeditorial.com
www.vienaeditorial.com
ISBN: 978-84-8330-861-5
Dipòsit legal: B 27224-2015
Fotocomposició: Alfa
Impressió: Liberdúplex

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transmissió d'aquesta obra només pot ser realitzada
amb l'autorització dels seus titulars,
llevat de l'excepció prevista per la llei.
Dirigiu-vos a CEDRO (www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra.

1

Dilluns

149 dies des que va morir la mama

Dilluns és el dia de l'àvia. Cada dilluns després de l'escola vaig a casa seva. Però primer sempre passo per la botiga de la senyora Lemon per comprar una xocolatina amb els diners que em queden del dinar, i la senyora Lemon diu:

—I què li poso, a la meva estimada amigueta Mimi, avui?

—Un Spiff, sisplau, senyora Lemon.

—Un Spiff, ara mateix, senyoreta... i uns quants caramelets només per a tu.

Llavors jo paro la mà i la senyora Lemon em posa tres o quatre caramelets variats al palmell i em tanca els dits formant un puny. Des que la mama va morir, la senyora Lemon sempre em regala caramels, així que m'asseguro de passar per la seva botiga cada dia. La Sally, la meva germana gran, fa el mateix. A ella també n'hi dóna, però avui la Sally va tard perquè s'ha quedat una estona amb els seus amics gòtics. Per tant, jo arribo a casa de l'àvia primer.

—Caram! Si és la Mimi en persona, visitant els seus avis decrepits —anuncia l'avi quan obre la porta, com si trobar-me al llindar fos una gran sorpresa.

—Som dilluns, avi —li dic—. Vinc cada dilluns.

—Ai, vatua, si és veritat! —i es clava un cop al front amb la mà, com per dir que no sap com se'n pot haver oblidat. Cada setmana fa el mateix.

I cada setmana l'àvia surt atrafegada de la cuina, eixugant-se les mans enfarinades al davantal, i el renya:

—Què fas? Que penses deixar la pobra criatura aquí fora tot el dia? Entra, Mimi, no facis cas d'aquest vell beneit.

En realitat, l'avi no és cap vell beneit, esclar; bé, de vell sí que n'és, però de beneit, no. En tot cas, no es pren malament les paraules de l'àvia; només li somriu i em pica l'ullet.

Avui l'àvia ha fet lioneses de xocolata per a mi, i per a la Sally quan arribi, i per a en Conor (que és el meu germà gran, però els dilluns té futbol, així que no ve fins més tard). L'àvia fa pastissos cada dilluns, i és per això que està tan grassa, diu l'avi.

—No n'estic! —replica ella amb la seva veu de fingir que està enfadada—. Ara seu aquí, Mimi, i et serviré una tassa ben gran de xocolata calenta per acompanyar les lioneses.

Així que m'assec a la taula que hi ha arrambada a la paret, i l'àvia hi posa les estovalles de quadres vermells i blancs i la

safata de flors liles i sis lioneses de xocolata i nata acabades de fer. L'avi allarga el braç de seguida per agafar-ne una, però l'àvia li pica la mà.

—Les senyores primer! —li diu.

—Gràcies, àvia —dic quan serveix primer una lionesa al meu plat i després una altra al seu, i somric amb expressió de pam i pipa a l'avi, que fa cara de pobret.

—Ara en pots agafar una —li diu l'àvia, com si fos un nen petit desvergonyat.

La Sally arriba a casa els avis quan tot just m'he acabat la segona lionesa.

—Espero que me n'hagis guardat alguna, porqueta golafre —diu, i comença a embotir-se una lionesa sencera a la boca, sense ni servir-se-la en un plat. Es taca el nas de nata, però l'àvia només riu.

—Qui és la porqueta? —li pregunto, però aleshores l'avi se m'emporta per ensenyar-me a jugar a escacs, i deixem la Sally i l'àvia amb una de les seves converses llargues i avorrides.

És la meva segona classe d'escacs. La primera va ser dilluns passat i va durar uns vint segons, perquè jo havia de mirar el meu serial preferit, *Riba sud*. L'he de mirar sempre per poder explicar a la tieta M. els capítols que es perd.

—Bé, avui tenim deu minuts abans no comenci aquell estúpid programa —diu l'avi mentre treu les peces dels escacs—, així que més val que ens hi posem.

—No és estúpid, avi... és educatiu.

—Educatiu, i ara, quin disbarat! Va, com es diu aquesta peça? —i alça una peça negra amb forma de con del revés.

Aquest me'l sé, per sort.

—És un penó, avi —li dic amb confiança.

Riu, o sigui que no l'he encertat.

—No, no és un penó, Mimi: és un PEÓ.

—Penó, peó, quina diferència hi ha?

De vegades trobo que els adults fan una muntanya d'un gra de sorra.

—Doncs un és una bandera i l'altre una peça dels escacs, aquesta és la diferència.

—Em penso que el meu programa està a punt de començar, avi —dic.

No sé per què, però em fa l'efecte que els escacs no són el meu joc. Allargo la mà cap al comandament a distància, però l'avi se m'avança.

—No tan ràpid, senyoreta —i alça una altra peça negra. Aquesta té forma de cap de cavall—. Aquest és el cavall.

—Doncs aquesta deu ser l'euga —dic, agafant la mateixa peça de color blanc.

—Què? —pregunta l'avi, desconcertat.

—Que si aquell és el cavall, aquesta deu ser l'euga —dic.

L'avi es clava un cop al front amb la mà i gruny.

—Tots dos són cavalls —diu. Aleshores s'adona que només li estic prenent el pèl i sospira—. Ai, criatura! Va, d'acord, mirem *Riba sud*.

M'esbulla els cabells i ens acomodem al sofà a mirar la televisió.

L'avi em vol ensenyar a jugar a escacs perquè sóc xinesa i es veu que els xinesos es van inventar els escacs fa un milió d'anys o així. Personalment, no sé quina gràcia pot trobar la gent a aquest joc, però això no l'hi dic.

Al cap de poc l'avi comença a roncar i jo em xuclo el dit i miro la televisió, i s'està d'allò més bé i còmode i tranquil, i voldria poder quedar-me allà tota la tarda; però a les sis ens n'hem d'anar a casa.

És poca estona de cotxe. L'àvia, la Sally i jo ens amunteguem al seient de darrere del cotxe atrotinat i en Conor s'asseu al davant. L'àvia sempre li diu que sigui al davant perquè té les cames molt llargues, però ell diu que només ho fa perquè ella té por d'anar al davant quan l'avi condueix.

—Potser tens raó, Conor —diu l'àvia, rient—. Tu mira la carretera, avi! —diu a l'avi.

—Qui condueix aquesta tartaneta, tu o jo? —pregunta l'avi, saltant-se semàfors vermells.

—Has passat en vermell! —crida l'àvia—. Que ens vols matar?

Totes les meves tietes diuen que l'avi ja no hauria de conduir, però de moment cap no ha estat prou valenta per dir-l'hi a ell. I espero que no ho facin, perquè li sabia molt de greu. En tot cas, encara no ha tingut mai cap accident, i quan condueix va a pas de caragol.

Abans de tornar, hem de deixar la Sally a casa d'aquella amiga rarota que té, la Tara, i ja em va bé, perquè vull llegir el seu diari abans que arribi.